

Alonso örökkévaló családja

Írta: Marissa Widdison

Egyházi folyóiratok
(Igaz történet alapján)

„Mert az Úr házában bennünket majd összepecsételnek”
(Gyermekek énekeskönyve, 99.).

A húsvét kiváló időszak arra, hogy Jézusra gondoljunk és emlékezzünk a feltámadására – mondta Rojas nővér és felmutatott egy képet Jézusról. – Neki köszönhetően újra élhetnek azok, akik már meghaltak.”

Alonso felemelte a fejét, amikor az elemis tanítója ezeket mondta. „Vajon ez azt jelenti, hogy megint láthatom a szüleimet?” – tűnődött Alonso.

Anyu már évekkkel ezelőtt meghalt. Alonso nem is nagyon emlékezett rá, de szívesen nézegette a fényképeit. Aztán Apu is meghalt.

Alonso most Nagyival élt, aki a saját egyházáról, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról is tanította őt. Alonsót még egy év választotta el a keresztkedéstől és a konfirmálástól, mert még nem volt elég idős hozzá.

Rojas nővér ekkor felmutatta egy fehér épület képét. „Jézus másik bámulatos ajándéka a templomok. Ez az egyik itteni, chilei templom.”

Alonso megbámulta az épület tornyán lévő aranyozott szobrot. Gyönyörű volt! Azon tanakodott, vajon mi történhet odabent.

„Újra együtt lehetek Anyuval és Apuval?”

„A templom az a hely, ahol a családokat az örökkévalóságra összepecsételik – mondta a tanítója. – Ez a templom Santiagóban van; itt pecsételtek engem a szüleimhez, miután csatlakoztunk az egyházhoz. Mivel minket egymáshoz pecsételtek, ezért velük lehetek ez után az élet után is.”

Alonso izgatottan hallgatta ezt. „Engem is hozzápecsételhetnek a szüleimhez? – kérdezte. – Akkor is, ha már meghaltak?”

Rojas nővér bólintott. „Igen! Ez az egyik oka, amiért ennyire fontosak a templomok. Megáldják a családtagjainkat, köztük azokat is, akik már meghaltak.”

A nap hátralevő részében Alonso folyamatosan a templomokon gondolkodott. Megkérte Nagyit, hogy tanítson még neki róluk. Ő pedig beszélt az unokájának arról, hogy odabent az emberek fehér ruhát öltenek, és hogy a falakat gyönyörű képek díszítik.

„És az a legszebb, hogy ott hozzápecsételhetnek téged a szüleidhez – mondta Nagyi. – Megkérünk két embert, hogy a pecsételés alatt helyettesítsék őket.”

„Mehetünk holnap? – kérdezte Alonso. – Örökre együtt szeretnék lenni Anyuval és Apuval!”

Nagyi elmosolyodott. „Örülök, hogy oda akarsz menni – mondta. – De a legközelebbi templom Concepciónban van. Nincs elég pénzünk buszjegyre.”

„Segítek félretenni az útra!” – mondta Alonso.

Attól fogva amikor csak pénzt talált az utcán, vagy lehetősége adódott egy kis pénzt keresni, Alonso befizette a tizedet, majd a maradékot hoztatta a templomi pénzükhöz.

Miután hónapokon át takarékoskodtak, Alonso és Nagyi végre elegendő pénzt gyűjtött össze, hogy elutazhasson a templomba. Silva fivért és a feleségét kérték meg, hogy tartsanak velük. Az utazás napján hosszan buszoztak Concepción városáig. Már majdnem napnyugta volt, amikor Alonso észrevett valami aranszínű csillogást a távolban.

„Látom Moróni angyalt!” – mutatott Alonso a templom kék kupoláján magasodó szoborra. Éjszakára a templom közelében béreltek szobát. Reggel pedig Alonso életében először beléphetett a templomba.

Odabent egy nagy képet látott Jézusról. Nagyival fehérbe öltöztek. Boldogságot és békét érzett.

Amikor eljött a pecsételés ideje, Alonso bement egy gyönyörű helyiségbe, ahol tükrök voltak a falon. Egy templomszolga megmutatta Alonsónak, Nagyinak és Silváéknak, hogyan térdeljenek egy oltárnak nevezett különleges asztal körül. Puha szövet borította.

Silva fivér és a felesége azért volt ott, hogy Alonso anyukáját és apukáját helyettesítse. Nagyi Alonso nővérét helyettesítette, aki még Alonso születése előtt halt meg.

Alonso lehunyta a szemét és elképzelte együtt a családjukat.

„Alig várom, hogy újra lássam őket! – gondolta magában. – Annyira hálás vagyok, hogy a családok örökké együtt lehetnek!” ●

